

CYCLE

Idee & Scenario Sytske Kok

Animatie & Design Sophie Olga de Jong

Productie Nancy Fornoville en Willem Thijssen

www.sytskekok.nl
www.sophieolga.com
www.cinete.nl

EXT. HUISJE OP DE HEUVEL / WEG - DAG

De kleine ronde bandjes van een rode kinderfiets.

OPA, een tengere, kalende man met een vrolijk gezicht, pompt een van de bandjes op. De ontsnappende lucht uit de fietspomp doet zijn rode sjaal steeds een klein eindje opwaaien.

Een MEISJE van een jaar of drie kijkt vol verwachting toe.

Opa nodigt het meisje uit om op de fiets te stappen. Het meisje aarzelt. Opa BELT ter aanmoediging met de fietsbel.

Het meisje wordt nieuwsgierig, stapt op, trapt een of twee slagen, maar wiebelt zo, dat ze van schrik het stuur loslaat en zich aan opa, of eigenlijk aan zijn sjaal, vastklampt.

De fiets valt terwijl het meisje zich angstvallig spartelend blijft vasthouden aan de sjaal, opa daarmee bijna wurgend.

Hijgend en puffend maakt opa, met rood aangelopen hoofd, zijn sjaal los. Dan krijgt hij een idee. Hij slaat zijn sjaal om het middel van het meisje. Het meisje aarzelt nog, maar opa laat haar zien dat hij haar stevig vast heeft met de sjaal.

Het meisje overwint haar aarzeling en stapt weer op. Ze fietst, eerst langzaam en wiebelig, dan op aanmoediging van opa steeds harder en zelfverzekerder terwijl opa, de sjaal vasthoudend, achter haar aanrent.

Het meisje gaat steeds sneller en vrolijker fietsen, ze BELT zelfs enthousiast met de fietsbel. Ze merkt echter niet dat opa haar snelheid niet meer bijhoudt, de sjaal ontglipt hem, hij moet haar loslaten.

Het meisje fietst, zonder dat ze doorheeft dat ze niet meer wordt vastgehouden, zelfstandig verder. Opa kijkt haar na met een mengeling van trots en bezorgdheid.

De weg gaat onvermijdelijk de heuvel af, het meisje rolt steeds sneller naar beneden, geschrokken kijkt ze achterom:

De uiteinden, van de rode sjaal die nog om haar middel zit, wapperen zigzaggend als een wilde staart achter haar aan, opa is achter de heuvel uit zicht verdwenen, hij kan haar niet meer helpen.

Om haar heen schieten flatgebouwen uit de grond omhoog en het wordt steeds drukker op de weg; ronde koplampen flitsen links en rechts voorbij en er wordt GETOETERD.

Ternauwernood weet het meisje alles te ontwijken, hard BELLEND om iedereen te waarschuwen dat ze er aan komt.

Steeds steiler gaat de weg naar beneden tot het meisje als een kamikaze piloot haast verticaal naar beneden suist, waarna ze, als bij een achtbaan, ondersteboven verder raast.

De rode sjaal 'hangt' nu ook richting hemel en glipt langzaam onder haar armen vandaan, aangetrokken door de peilloze diepte van het heelal. Het meisje kijkt de sjaal na tot hij verdwenen is in het grote oneindige niets.

Het meisje fietst nu door een volledig verlaten graslandschap. Het lijkt of ze niet meer vooruit komt. Dan ziet ze aan haar bandenspoor dat ze in een kringetje heeft rondgereden, als een slang die in zijn eigen staart bijt.

Ze stopt en weet niet hoe ze verder moet. Er is geen weg. Nu pas dringt echt tot haar door dat ze helemaal alleen is.

Dan dwarrelt er in de verte iets naar beneden in de haar zo vertrouwde rode kleur, het is de sjaal.

Het meisje fiets vastberaden achter de sjaal aan, maar het gaat moeizaam want het landschap lijkt glooiend omhoog te klimmen.

Om haar heen schieten nu links en rechts bomen uit de grond. Ze rijdt in een bos dat steeds dichter wordt. Tussen de bomen staren ronde ogen van wilde dieren haar angstaanjagend aan. Ze moet hier weg.

Hijgend en met haar tong uit de mond ziet ze de sjaal, als een rode slang voor haar uit tussen de bomen door kronkelen. Hij lijkt haar de weg te wijzen.

Als ze bijna niet meer tegen de steeds steiler wordende heuvel omhoog komt en haast dreigt terug te rollen, ziet het meisje dat de sjaal zich om een boom gekronkeld heeft en haar wenkt terwijl hij op haar wacht.

Ze is er bijna, nog een heel klein stukje, met een laatste krachtsinspanning grijpt het meisje de sjaal vast, en trekt zich zo de steile heuvel op, het bos uit.

Ver weg bij het huisje op de heuvel staart opa met groeiende ongerustheid naar de lege heuvel waarachter het meisje verdween.

Dan horen we een bekend geluid: het vrolijke GERINKEL van de fietsbel. We zien de hoop op het gezicht van opa terugkeren, hij tuurt naar de horizon maar ziet niets. Opnieuw gerinkel.

Het komt van achter hem! Opa draait zich met een ruk om en ziet daar hoe het meisje helemaal op eigen kracht de heuvel naar boven fietst.

Opa zwaait. Het meisje zwaait terug. Ze komt naar hem toefietsen, rijdt daar een ere rondje om hem heen en verder.

Bij de aftiteling zien we het hele aardbolletje, met huisje, stad, grasvlakte en bos en er omheen sterrenstels en planeten in het grote niets. Het meisje begint aan een nieuwe ronde.

EINDE.